

Plato. & dialogos Platonis, & librum Xenophō-
 Xenop. tis de dictis & factis Socratis. Cūm Thera
 Thera. mentes vir egregia laude cumulatus con-
 iectus in carcerem iussu tyrannorum ven-
 enum ut scitans obduxisset, reliquum ita
 ē scypho proiecit, vt sonum redderet: quo
 effecto arridens: Propino, inquit, hoc Criti-
 tix. Eratenim Critias ille, qui eum incre-
 dibili odio persecutus, eadem illi fuerat
 machinator. Soliti enim erant Græci inter
 epulas eum nominare, cui erant pocu-
 lum porrecturi. Non luderet vir illustri
 amplissimis constantiæ ornamentis deco-
 ratus, cūm ad exitum vitæ vocaretur, cū
 iam præcordiis conceptam mortem con-
 tineret, nisi esse animam immortalem in-
 telligeret. Quid dicam de Platone illo nō
 Plato. solum intelligendi, sed etiam dicendi au-
 thore gratissimo, cuius opera sunt & sen-
 tentiarum amplitudine, & maiestate ver-
 borum plenissima? Is in dialogis suis præ-
 ferim in eo, qui inscribitur Phædo, siue
 de animi immortalitate, multis eam ratio-
 nibus comprobauit. Tantus fuit huius im-
 mortalitatis amor, quo multū flagrarunt,
 tanto studio eius assequendæ exarserunt,
 vt irruerent in interitum voluntarium.
 Tanquam enim essent in cælum statim
 migraturi, seipfos occidebant: vt Clean-
 tes, Chryssippus, Zeno, & ex Romanis Ca-
 to Vicensis Socraticæ traditionis imita-
 Plutarc. tor. At enim Plutarchus in eius vita, illū
 priusquam sibi manus intulisset, perlegis-
 se Platonis librum de immortalitate ani-
 me, & ad eandem sui ipsius philosophi au-
 thoritate impulsus esse. Id fecisse quo-
 que Ambraciotem ait Laëtantius Firmia-
 nus magni nominis scriptor in tertio diui-
 narum institutionum: qui eodem libro
 Laëtan. perlecto præcipitem se dedit, vt animæ
 æternitate fruere. Incidebant illi in er-
 rorem intolerabilem, & inexpiabilem cul-
 pam, quoniam vetat dominans ille in no-
 bis Deus iniussu hinc nos suo demigrare.
 Graue scelus est occidere se hominem,
 sed mortem æquo animo tolerare lauda-
 bile est, & appetendum. Debemus animū
 in custodia corporis retinere, nec iniussu
 eius a quo est creatus, est nobis ex homi-
 num vita migrandum, ne munus assigna-

tum à Deo defugisse videamur. At si opus
 fuerit, debemus pro fide, & religione, &
 honore Christi sanguinem fundere, ac
 magis gloriam eius, quàm vitam nostram
 æstimare. Sed etsi illi in errore versaban-
 tur, quod irruerent in eadem voluntariè,
 restamen de animi immortalitate eos nō
 fallebat. Xenophon in Pædia inducit Cy-
 Xenop. rum morti proximum ita filiis suis loque-
 tem: Num existimare filii, quos admi-
 rabili prosequor amore, me, cūm ab hac vi-
 ta migrauero, nusquam aut nullum fore.
 Nam nec dum vobiscum communicabā,
 animum meum incubamini, sed corpus
 hoc esse eius domisilium intelligebatis.
 Eundem eum esse creditote, etiamsi mo-
 dō separetur è corpore. Marcus ille Tu-
 M. Tul. lius, Latinorum decus, qui eloquentia &
 philosophia non solum homines sui tem-
 poris, sed etiam Romanorum omnium
 memoriam superauit, in sexto libro de re
 publica Scipionem Africanum maiorē,
 qui iam excesserat è vita, in hunc modum
 loquentem facit: Sic habeto, omnibus
 qui patriam conseruauerint, adiuuerint,
 auxerint, cetum esse in cœlo ac definitū
 locum, vbi beati æuo sempiterno fru-
 unt. Et interrogatus viueret ne ipse, & alii,
 qui putabantur extincti: Imò verò, inquit,
 hi viuunt, qui ex corporum uelulis tan-
 quam è carcere euolauerunt, Vestra verò
 quæ dicitur vita, mors est. Idem in oratio-
 ne pro Sestio: Corpus, inquit, hoc est mor-
 tale, animi verò motus sempiterni. Et in li-
 bro de Vniuersitate: Qui recte & honeste
 curriculum viuendi à natura datum con-
 fecerit, ad astra facile reuertetur: non qui
 aut immoderatè, aut intemperanter vixe-
 rit. Et in libro de legibus secundo: Omnium
 animi sunt immortales, sed bonorum for-
 tumque diuini. In hac fuerunt sententia
 omnes magni philosophi: qui autem ab
 ea discreparunt, semper apud viros sapien-
 tes in silentio iacuerunt. Credebant viri il-
 li virtutem esse immortalem: cum autem
 virtus sit habitus in anima, aiebant fieri
 non posse, quin anima esset immortalis.
 Deinde, Omne quod est incorruptibile,
 vt eorum vtat ratiocinationibus, est im-
 mortale: atqui anima est incorruptibilis,
 est